

Evelyn

per Borja Moya Castillo

*Dànnomi angoscia li sospiri forte,
quando'l pensiero ne la mente grave
mi reca quella che m'ha'l cor diviso.*

*Vita Nuova, capítol xxxi,
DANTE ALIGHIERI*

Maleït sigui! Morin els porfídies com jo! Oh, Evelyn!

A la clara i cànvida mirada d'Evelyn, allargà aquesta la seua copa de cristall i, al seu torn, la féu oscil·lar amb certa vacil·lació, li vaig abocar aquell vi que començava a ennuvol·lar els nostres pensaments. Quan es quedà satisfeta, i sense haver apartat la vista dels meus ulls, em va somriure amb els llavis entreoberts a causa d'una alegria retreta ja que, maldestrament, vaig vessar gran part del líquid sobre la taula per mor de la intensitat que proferia la seua profunda mirada.

Proper al nostre costat, s'entrellaçaven els colors vius del vermell i blau, formant fogoses i enèrgiques flames que sorgien de l'escorça de diversos troncs apilats i que, espurnejant a estones, il·luminaven l'ample saló, incloent els altres presents. Les galtes d'Evelyn aviat varen adquirir el seu habitual to robí, i els seus cabells centellejaven amb la mateixa força que el sol del migdia. Portà la copa als llavis i begué pausadament, amb una elegància i serenitat que no va poder menys que excitar-me en contemplar com aquests suraven incorruptes sobre els confins del cristall. Seguidament, la conversa es reprenqué amb el mateix ímpetu de com l'haviem suspès.

Haviem evocat les nits de Viena, Praga, Berlín i París, en aquest ordre, ara amb cert aire d'enyorança, com si estiguéssim parlant de successos que varen esdevenir feia milers d'anys. Certament, el nostre periple aviat tocava a la seua fi, després de dos anys ininterromputs de viatge. El nostre objectiu era arribar a la costa sevillana i així poder tornar a Newcastle amb el primer vaixell anglès que salpàs cap a Gran Bretanya; no obstant això, l'ímpetu irremeiable i inesperat de la climatologia provocà que el nostre vaixell, procedent de Mallorca, variàs sensiblement de la seua trajectòria i, amb direcció al llevant peninsular espanyol, fos colpejat a la quilla per algun estrany objecte encara per esclarir. Des de la coberta, escoltàrem una contundent esquerda i la seua sacsejada empal·lidí tots els que anàvem a bord del *Ciudad de Valencia*. Als pocs minuts, la tripulació ens va avisar del perjudici. Veiérem un parell de marins apressar-se cap a la proa. Tot indicava que anaven a reunir-se amb el capità del buc en el pont de comandament per estimar els danys i les possibles conseqüències del

sobtat impacte. No gaire estona després, sortí el capità i, sense donar excessius detalls, ens informà del damnatge de la quilla i el deure d'atracar al lloc més proper, de manera que apuntà amb el seu dit rugós cap a la illa d'Eivissa, la mateixa que ens trobàvem embriagant amb el seu vi contumaç.

Així mateix, ens veiérem obligats a romandre a la dita illa fins que l'endemà no es fes una investigació més acurada i exacta dels contratemps d'aquell inexplicable xoc. Una senyora creié haver reconegut, poc abans de l'impacte, el més semblant a la silueta d'un cetaci solcar en paral·lel a l'embarcació. Un jove matrimoni corroborà la versió de la dona, encara que la resta recelàvem que un animal d'aquestes característiques suràs lliurement pel Mediterrani. Un altre dels passatgers que anava amb nosaltres a bord, amb to aspre i propi d'haver estat alguna vegada home de mar, ens indicà als curiosos que la quilla segurament necessitaria més d'una setmana per a la seua reparació.

Amb el nostre pesar ofegat en les llàgrimes de vi que discorrien per les copes, ens allotjàrem a l'únic hotel de l'illa, a escassos metres del port. Reservàrem una habitació, com la majoria de la resta dels passatgers, a l'espera de bones noves quan sortís de nou el sol. Emperò, la informació del passatger anònim aviat ens advertí que la nostra estada s'allargaria més del previst.

Entre somriures clandestins, algun que altre sospir ofegat i el frec interminable de les nostres mans, de sobte, sorgí una conversa que tan sols la sabien començar i embastar els més estúpidament enamorats. Quan me'n vaig voler adonar, estàvem debatent qui dels dos estimava més l'altre. Les copes seguien levitant i l'empleat de l'hotel començà a fer continus viatges per omplir-nos més la gerra que, en aquest lapse d'entusiasme, decreixia a una velocitat vertiginosa. Evelyn, amb les parpelles mig caigudes i exagerant cada cop més els seus moviments, proposà un repte que al principi vaig prendre amb certa apatia.

Jo era un poeta fracassat a qui, de tant en tant, algun desconegut i atrevit periòdic de comarca acceptava alguns dels seus poemes, i jo, desesperadament, cobejava aquells versos que m'encastellassin cap al més alt i m'apartassin definitivament de la miserable i mundana vida que travessava ja feia temps. Ella, per altra banda, era metgessa. En innombrables ocasions ens havíem enredat

en discussions banals, de si les lletres tenien cabuda en aquell moviment canviant i transformador que irrompia la ciència, o era la ciència que, en el seu imparable progrés, comportava una dualitat macabra, alienant les persones i condemnant l'ésser humà amb les seues invencions. Cadascú argumentava al seu favor i la majoria de vegades no arribàvem a un acord tàcit. Ara, a la llum acollidora de la xemeneia de l'hotel, i quan els efectes de les primeres copes ennuvolaven els nostres cervells, Evelyn proposà que cadascú, a la seua manera, representés al seu acompanyant el seu desmesurat amor. El de major estima, seria el guanyador.

Record que, fins aquell instant, navegàvem a una hora bastant avançada i, a través d'una translúcida finestra, observava com la brisa recorria silenciosament sobre les copes dels arbres i la seua frescor era notable en colar-se entre les escales de l'hotel d'estil colonial. Vaig acceptar la seua proposta, amb la certesa que l'endemà se li hauria oblidat; quan l'alcohol se li diluís d'entre les venes.

Immiscís i segur dels meus raonaments, el rellotge del saló començà a sonar amb estridents percussions. Cada impacte inundà de ple tota la sala i, quan em vaig girar, ens trobàvem sols, llevat del cambrer que ens observava a la llunyania, a l'espera de noves ordres. Evelyn, en escoltar el colpidor i grinyolador campaneig, detengué a mig camí la copa que tenia com a únic fi els seus llavis, suspenent-la momentàniament enlaire. Els seus ulls es clavaren a la llunyania i, per un moment, romangué absent, oblidant-se de la meua presència. Davant el meu desconcert, s'aixecà amb brusquedat, deixà el got sobre la taula i es dirigí al cambrer, que sostenia la nostra beguda. No vaig arribar a percebre de què estaven parlant; no obstant això, advertí diversos signes de sorpresa del criat. A continuació, després d'haver intercanviat un breu però intens diàleg, Evelyn pujà precipitadament les escales que conduïen a la nostra

dependència i l'empleat, per contra, sortí a l'exterior.

Em vaig quedar estupefacte i em vaig aferrar un cop més a la càlida companyia que m'oferia el vi. Dos, tres, cinc, deu minuts tal vegada, transcorregueren en total silenci. La brisa es tornà, en aquest lapse, més brava i ara sacsejava els arbres. El creixent so del trot dels cavalls m'alertà i violà l'afable ambient que es respirava dins el saló. Em vaig dirigir trontollant cap a la porta, cercant noves respostes, quan entrà de nou el criat. Abans de poder preguntar-li si més no, vaig escoltar els passos d'Evelyn baixant acceleradament darrere meu. Portava amb ella la seua maleta.

—Una setmana —anuncià amb un simple somriure, agafant-me del coll amb la mà que li restava lliure—. T'anunciaré a on.

Un petó m'impedí poder replicar-li el seu estrany comportament ja que, tan aviat com els nostres llavis es despregueren, un carruatge l'estava esperant. S'hi introduí i tancà la porta amb un fort espetec. El conductor colpejà els dos cavalls, que de seguida engegaren amb sengles renills enlaire. Esbalait i desconcertat, em vaig quedar allí plantat, dempeus, pensant que l'alcohol havia disfressat l'escena. Mentrestant, la lluna llampurnejava sobre la mar, projectant la seua lumínica circumferència. Em vaig quedar atònit, observant com la seua resplendor reflectia la part posterior de la diligència, que gradualment s'anava diluint per la bromosa boirina, amb els meus llavis conservant en la seua memòria l'aroma del vi i el recent i humit petó d'Evelyn.

Des de l'inesperat comiat d'Evelyn fins que vaig tornar a tenir notícies d'ella va transcórrer més de la setmana que prometé en la seua sobtada marxa, exactament un etern i agònic mes. Dia i nit em rebregava el cap per arribar a conèixer què era allò que guardava amb tant recel i el perquè de la seua sobtada fugida a

mitjanit. Més que tot això, si cap, la idea que li hagués passat alguna cosa a mig camí de la seua destinació, em turmentava més que la possibilitat d'haver estat abandonat en aquella illa per sempre.

L'endemà, i avisat per un dels empleats de l'hotel, un dels oficials del *Ciudad de Valencia* reuní tots els passatgers en el mateix saló de la nit anterior. Començà excusant la no compareixença del capità, que, per motius aliens a ell, es trobava indisposat en aquell moment. Ens explicà que, efectivament, la quilla havia estat colpejada, presumiblement, per algun animal marí, i que, en el moment de la seua locució, des de la costa de València s'estava dirigint cap a nosaltres un grup d'operaris amb la finalitat de solventar al més aviat possible el contratemps. Justificà aquesta mesura en haver demanat ajuda als pescadors que habitaven l'illa, però cap d'ells estava dotat dels coneixements suficients com per arreglar una embarcació de tals proporcions, per la qual cosa, en nom de l'absent capità, pregà disculpes i demanà calma als presents. Tenien previst que els tècnics apareguessin al matí següent.

L'oficial desenvolupà una mica més el seu discurs i acceptà que els passatgers obrissin un torn de paraules, però, per la meua part, em vaig separar de la multitud. Amb el cap encara atordit pel vi, em vaig dirigir cap a l'extrem de l'estança, on el mateix empleat d'ahir observava amb indiferència tota l'escena. No entenia l'anglès excepte diverses paraules que concernien al seu ofici. De totes maneres, li vaig fer entendre mitjançant els meus gestos que esperava informació d'Evelyn. Arribà a interpretar el que li estava dient i comprengué que m'havia d'avisar quan arriàs una carta al meu nom.

D'aquesta manera, i a parar meu, transcorregueren els dies amb més hores de les degudes, ja que se'm feien interminables i la solitud acreixia més encara la meua dissort. Vaig aprofitar que els matins clarejaven tebis i clars per visitar els voltants de l'illa. Va ser en un dels meus passeigs per la dàrsena on, contemplant l'activitat rutinària d'uns pescadors i, afegint-hi certa dosi d'imaginació, vaig tenir la idea de com sorprendre Evelyn. Al cap i a la fi, la seua inesperada partida corresponia a aquell joc endimoniat.

A mesura que passava el temps, vaig anar cada vegada més recloent-me en la meua estança, fins a tal punt que vaig estar diversos dies sense sortir-ne. De tant en tant, algun empleat venia a tocar la porta per saber si seguia encara allà. Tot eren punyides en el meu cor en despertar, en les primeres llums de l'alba, quan, histèric, baixava les escales a la recerca de l'anelhada carta, però sempre em topava amb la cara rigorosa del criat movent horitzontalment el cap en senyal de negació. Va ser al tercer o quart dia, ara no ho recordo amb exactitud, que ja vaig desistir completament.

De tots els dies que vaig romandre recollit a la meua alcova, segurament el més ennuvolat de tots els que vaig residir a la joiosa illa i que difícilment es podia dir amb certesa que era de dia, vaig percebre com un misteriós objecte s'introduïa per sota de l'escletxa de la meua porta. Sobresaltat, vaig identificar la silueta d'un sobre.

Amb la desesperació d'algú que amb prou feines s'havia alimentat i havia descansat prou bé, vaig saltar cap a ell amb brusquedat fins a estripar-lo gairebé per complet, com si fos una presa que fos a punt de sortir disparada en escoltar els passos del seu caçador. Del seu interior brollà una diminuta i escarida fulla que no superava el palmell de la meua mà.

Era la lletra d'Evelyn.

I només resava una adreça, amb l'hora de la nostra trobada, a les dotze d'aquella mateixa nit.

Sobresortia la meua cara per la finestra del carruatge, sentint els primers compassos de l'arrencada d'una brisa desconeguda, freda com un bloc de gel, que se m'aferrava al meu rostre com agullons de vespes, quan vaig repassar, mentalment de nou, el contingut de la carta. Em trobava de camí a la localització que Evelyn em deixà per escrit. Per sort, no es trobava a gran distància. Havia preguntat al conductor de la diligència sobre el lloc on ens dirigíem, però no va contestar. Ni tan sols va gosar mirar; cap cosa que em pogués transmetre que el meu missatge havia arribat al meu destinatari. Res més desolador que el murmuri del vent colant-se pel fràgil carruatge que xerrotejava al seu pas. Vaig desestimar una altra temptativa de pregunta; estava segur que m'havia escoltat. Després del meu fracàs, sentí frescor a les mans i a les cames. Vaig acomodar la meua capa mal abillada fins que la vaig poder doblegar per tot el meu cos. No em va protegir del fred, però almenys em va fer sentir més segur sota d'ella.

L'oscil·lació es devia, en gran part, a una petita fissura localitzada en una de les seves rodes. Entorpia la labor de les altres tres i provocava inquietud en els seus dos cavalls. Circulàvem sobre una empinada i deteriorada via romana, que de llatina tan sols quedava en el record dels seus habitants, ja que era més pròpia per al trànsit de les bèsties. Tot era fosc i penombra. I dubtes, massa dubtes.

Es va detenir, per fi, en el començament d'una petita i escabrosa sendera que s'encongia a mesura que la meua vista s'extraviava en un horitzó inexistent en les tenebres. La mitja lluna relluïa les teules desiguals i ombrívols del que semblava una mansió de dues plantes, allà al final del camí i que, pel poc que havia vist en la meua curta estada, diferia de l'arquitectura tradicional de l'illa. El conductor donà diversos cops de bastó per avisar-me que ja havíem arribat. En descendir, un esbufec estrany però igual de gèlid m'embriagà per tot el cos. Quan me'n vaig voler adonar, el carruatge ja havia fet la mitja volta i es preparava per desfer el camí que havíem traçat fins feia poc.

Vaig tancar la gran porta de roure amb la suficient placidesa per tal de no produir un altre so més esborrador que la meua desmesurada i agitada respiració, el ressò de la qual retronjava pel sostre voltat. Si bé des de fora de la casa aplegava elements de magnitud i solemnitat, una vegada internat al seu interior, tot se'm va ma-

nifestar com ombres entrelaçades que anaven i venien per onsevilla. Durant uns segons em vaig quedar paralitzat, meditant amb saviesa els meus passos següents. Esperava trobar Evelyn asseguda en un dels divans, el perfil dels quals ondejava entre l'espessa foscor, just a l'altre extrem d'on em trobava. Vaig afigurar, al costat de l'esmentat divan, la forma modelada d'una antiga xemeneia i no vaig dubtar, després del seu descobriment, de dirigir-me cap allà per poder fer un foc que tenyís la sala amb un altre matís que no fos la imperant tenebrositat que començava a atordir els meus sentits.

El meu trajecte, encara que curt, va fer palpable i inquestionable l'antiquada i deteriorada mansió a la qual m'havia citat Evelyn. L'estança estava saturada d'olor entre almes i d'una humitat asfixiant. La fredor dominava tot l'espai, molt més acusada que a l'exterior, i ràpidament començava a fer mosca als meus malaltissos ossos si no trobava la manera d'encendre la foguera. Em vaig apressar cap a ella a passos engegants. La fusta del sòl produïa aguts espetecs i diversos taulons sobresortien retorçats cap amunt. Les finestres amb trencallums d'un dels costats xiulaven en la llunyania, alhora que s'escoltaven forts colps, cosa que m'agitava profundament fins que no vaig arribar a identificar que el que impactava contra elles eren gelosies que es trobaven a la vora de la seua extinció.

La xemeneia presentava evidents vestigis d'ús recent. Vaig fregar amb el palpís dels meus dits rastres de carbó i el tacte em va suggerir la idea que s'havia encès no gaire temps enrere. Vaig inclinar el cap a un dels costats i diversos troncs polidament apilats ocasionaren l'únic somriure de tota la nit. Adjacent a ells, també, descansava silenciosament una capseta de mistos. Vaig considerar tot això obra d'Evelyn, sense cap dubte, i vaig estar convençut que l'havia preparat a propòsit fins que ella tornàs.

La flamarada promptament es va fer forta per tota la sala. Em vaig quedar uns instants hipnotitzat pels diferents pigments de colors càlids i la seua tremolosa oscil·lació, a causa de diverses i múltiples sortides d'aire que hi havia per l'edifici. No obstant això, el meu aparent repòs i assossec es van veure pertorbats per una estranya presència que havia enrarit l'ambient. Vaig escoltar darrere meu el mateix so del cruixit de la fusta, però en aquesta ocasió, més altiva i més perible que la meua. Instintivament, la procedència del soroll m'obligà a fer mitja volta i a aixecar el cap a la seua recerca.

Va ser llavors quan vaig obtenir una panoràmica imprecisa i detallada del lloc. La foscor de la mansió em va impedir confirmar la divisió en dues plantes de l'estructura, com bé vaig suposar al principi. De seguida vaig comprendre que la dura ressonància dels meus sospirs venia donada per la considerable altura de la construcció. Els murs interiors, sense importar massa a quina planta m'estigués referint, es trobaven esquitxats de molsa i amb prou feines els diversos tapissos que penjaven per les parets, representant escenes de caça i vida quotidiana del camp, podien ocultar el total i absolut abandó dels seus inquilins.

A la segona planta s'hi accedia mitjançant una escalinata que es trobava en el lateral oest de l'habitatge. Temps enrere devien relluir els seus esglaons marbrejats amb el puixant sol de l'alba per les finestres que donaven al llevant i devien repartir la seua resplendor per tot el recinte, cosa que, segurament, devia crear un espectacle visual gairebé comparable al d'exhibir un diamant dins una sala de miralls.

En aquest breu lapse d'admiració per allò que mai tornaria, vaig identificar una ombrívola figura que, en contactar amb la meua mirada, desaparegué tan sobtadament que per un moment vaig jutjar que era obra de la meua suggestió. Al mateix temps, però, l'agònic lament de les taules del paviment substituï l'absència d'aquella singular figura. Per estrany que pugui semblar, no vaig saber d'on provenia, ja que diversos xiscles començaren a aflorar per tots els racons, i en un primer moment ho vaig atribuir a les rates.

Vaig seguir amb la mirada el pis superior fins a fer una volta sencera amb el desig de localitzar els rosegadors quan, inesperadament, vaig notar que algú m'agafava per les espatlles. La respiració s'interrompé momentàniament, i el meu cor crec que va fer el mateix durant uns segons. Del sobresalt, vaig quedar immobilitzat davant el foc. Els ulls van ser l'únic que podia moure, per la qual cosa no em vaig demorar a identificar de qui eren aquells braços que m'estaven envoltant.

No ocultaré el punxant sotrac que vaig sentir quan la meua vista va revelar uns ossuts i descarnats dits, com si fossin de la mateixa mort, oscil·lant a escassos centímetres del meu pit. Em vaig donar la volta tan ràpid com vaig poder, en una inexplicable tornada de les meues funcions, amb el cor encongint en un puny i les parpelles tremolant com a fulles xiulades pel vent.

Evelyn? Realment aquella era la meua Evelyn?

A efectes pràctics, sí que era Evelyn. Un biòleg, per exemple, faria les proves pertinents i conclouria veloçament que es tractaria d'Evelyn, la mateixa amb qui havia creuat mig Europa. Per a nosaltres, els poetes, donada la nostra formació i la nostra extravagància a l'hora d'interpretar la realitat, certament tendríem més esculls per determinar la naturalesa espantosa que se'm va presentar davant els meus ulls. Un dels més gloriosos, John Keats, va catalogar que tota veritat és bellesa, i també que tota bellesa és veritat. Dotava la seua afirmació amb un cert aire veritable, gairebé científic. Era cert que davant meu es trobava Evelyn. Però fent cas de la sentència de l'anglès, no podia ser vertader si valoràvem qualsevol cerca de bellesa.

Llavors, vaig considerar, no era real el que les meues retines presenciaven.

El primer i més aterridor que vaig veure d'ella van ser els seus tènues ulls, enterament plomissos i desproveïts de vida humana. De sobres tenia memoritzada les seues pupil·les i el seu mar de color castany agitant-se per les seues conques. Vaig contemplar com ja no lluien

davant la lluentor del foc i la meua primera reacció va ser fer dos passos enrere, fet que Evelyn no va entendre. A certa distància, mentre sentia que la calor pujava imparable per la meua esquena, vaig percebre que els pòmuls sobresortien d'unes extintes galtes que s'enfonsaven en el seu interior, i mostraven el contorn de la seua calavera. Tenia igualment enfonsades les temples, i el cabell se li havia ennegrit considerablement i, amb certa alopecía que clarejava en la seua coroneta, la resta descansava exànime sobre el seu pit. Lluïa un vestit grisenc, senzill però massa folgat per la seua talla i que se li adheria, malgrat tot, a les seves eixutes cames, ressaltant el seu cos consumit i esquelètic.

Em somrigué mitjançant uns llavis contrets, gairebé inexistents, ensenyant la totalitat de les genives, ja que amb prou feines se li subjectaven diversos molars i incisius a la part inferior de la boca. Crec que pronuncià el meu nom. No vaig distingir la seua habitual i suau veu, sinó que ara sonava fallida i ronca. Davant la meua dubitació, es llançà cap a mi i m'abraçà. Tota ella mateixa era gel. Per temor a no provocar anguixa o algun altre sentiment de rebot, senzillament, em vaig deixar abraçar.

La seua càrrega va desestabilitzar la soga que penjava en una de les meves butxaques, custodiada sota la capa que em començava a oprimir. Ella, delicada fins al mínim murmurí, se sobresaltà amb un gemec gairebé infantil. Un núvol de pols s'enlairà des del sòl i s'embullà per les nostres cames.

—És la meua sorpresa. —vaig comentar sense aixecar massa la veu. De la cara d'estupefacció en observar la soga, accentuà les arrugues de la comissura dels seus llavis.

Agafà la corda i amb l'altra prengué la meua mà. Davant del foc, que seguia el seu propi curs, s'assegué al sòl i, amb lleuger to de veu, em digué que l'acompanyàs. Una vegada realitzada la seua petició, cara a cara, els meus ulls no pogueren evitar l'esgarripança del seu macilent rostre i la fragilitat amb la qual articulava els seus moviments, com si fos tot ella de cristall.

Supòs que la seguia estimant. L'observava conscienciosament, esperant que ella prengués la iniciativa per explicar-me el motiu de la seua dilatada absència. I per descomptat, del seu estat precari en tan poc temps. Ella romania callada, mirant-me atentament. Per la meua banda tractava de destriar què era ara el que em feia estimar-la. No era Evelyn, sent honest amb mi mateix. Si fos una qüestió de física, tal vegada podria arribar a un enteniment, però no era això el que veritablement m'allunyava d'ella. D'igual manera que els poetes ens obsessionam a intentar trobar un adjectiu exacte per encastellar un substantiu, tampoc sabia dir quina paraula li escauria millor. Tot el que em venia a la ment eren símilis i semblances, passejos errants a l'epicentre del dubte i la confusió, núvols opacs i tempestes de sorra enterbolint la meua lúcida visió.

Arrabassau-li al nen la seua innocència, la saba fluïnt en el més sacre dels arbres, la dona a la poesia, el cre-

puscle submergint-se en l'horitzó de l'oceà, els sospirs als amants!

Això! Això era Evelyn!

Un voluble espectacle de llums i ombres reflectien i eixamplaven les nostres siluetes mentre seguïem encara absorts, amb la mirada clavada en la de l'altre. Els troncs crepitaven de dolor al nostre costat i, a escassos metres, un enèrgic vent assotava els vells vidres de les ogives del saló. Evelyn sospirà abans de parlar.

—Perdó per la demora. —s'excusà amb veu feble, com si estigués fent un esforç sobrehumà—. Però m'ha costat més del que pensava.

Es dugué la mà cap a la boca i tossí greument, tant que se sacsejà ella sencera.

—Evelyn, digues, Què t'ha passat? —vaig preguntar anguixat, entrellaçant les nostres mans sense importar que estiguessin terriblement gelades.

—No és res —va dir amb dificultat—, forma part de la sorpresa.

Guardà uns segons de silenci, presumiblement per agafar forces, fins que aixecà el cap, trobà els meus ulls de nou, i afegí després:

—Prefereix que comencis tu, no tenim gaire temps.

Per la seua petició, vaig intentar primer convèncer-la que em preocupava el seu actual estat moribund i que el joc se'ns havia escapat de control. Davant les meues paraules, dilatà el seu frèvol somriure i, fent cas omís als meus temors, tornà a preguntar-me el mateix. La meua indignació augmentà considerablement. Evelyn seguia insistent que començàs jo amb la meua sorpresa, mentre talaïava la soga que descansava al nostre costat. Em vaig negar en rotund. Vaig manifestar que no tenia la intenció de seguir i que, sense més tardança, aniríem ràpidament a la recerca d'un metge.

Evelyn ajupí el cap fins que els seus ulls es tenyiren d'amargor. Va ser llavors quan, sense arribar a saber-ho, vaig escoltar les seues últimes paraules:

—D'acord. En aquest cas, seré jo la primera.

Estrenyé tímidament les meues mans i em dedicà un passatger i fràgil somriure abans de deixar caure les parpelles. A continuació, la seua respiració brollà intermitentment i augmentà als pocs segons. Gradualment, la poca pressió que exercia amb les seues mans començà a afeblir-se de la mateixa manera que el crepuscle, calladament, s'oculta darrere dels pujols. Vaig reparar que, en tot el procés, guardava intacta la posició i el seu estat famèlic i esquàlid començà sobtadament a trémer. Mai oblidaré la que seria l'última vegada que obrí de nou els ulls per observar-me. Malgrat trobar-se més propers als morts que als vius, transmetien la força d'un enfurismat tornado. Emanà, gairebé al mateix temps, un rierol de llàgrimes que circulaven discontinuament per les galtes fins a topar contra el sòl, i produïen l'espèctec d'un volcà que acaba d'esclatar en erupció.

Tancà els seus ulls, detenint momentàniament el seu curs.

I tot va emmudir al nostre voltant.

Si hagués començat jo, estimada Evelyn, t'hagués lliurat un extrem de la meua sogra i t'hagués demanat pujar amb mi les escalinates, cap a la segona planta. Una vegada allà, i amb les dues extremitats subjectades per cadascun de nosaltres, et pregaria que t'anassis allunyant cap a l'altre extrem, a les teua esquena, actuant jo de la mateixa manera. M'observaries, llavors, inquieta, i força neguitejada pel meu comportament. Jo, en canvi, mantindria la boca segellada sense poder, això sí, dissimular un lleu somriure. Més tard, i amb la pràctica totalitat de la sogra estesa, levitant en el mateix cor de la sala, et demanaria un cop més que, a pas lent, t'anassis desplaçant cap al lateral, mentre al segon o tercer pas t'anunciaria:

—Heus aquí la vida!

I tu, amb les pupil·les contretes, em replicaries:

—I què és la vida?

—La vida, amor meu, se sosté tal com ho estam fent tu i jo en aquest precís instant, igual que les Parques de l'antiga Grècia. I la felicitat —alçaria la veu per assegurar-me que ho escoltassis sense impediments— hauria de ser tan tibant com aquesta corda que subjectam. Infinita i immortal, plana i incorruptible. No obstant això, amb tu, estimada meua, no desitj que se'ns equipari en aquesta mateixa sogra.

Em seguiries observant estranyada, i possiblement les teues arquejades celles i, més tard, el nas arrugat delatarien la teua disconformitat amb el meu recent comentari, per la qual cosa no em detendria en la meua explicació.

—Digues, raó de la meua existència, per ventura els malalts que cuides, els pols i les constants vitals han de ser irregulars, i per això això coneixeu si el pacient encara viu?

No dubtaria que la teua resposta portaria un sí.

—Tot aquest temps sense tu, se'm pareix semblant. —començaria a dir mentre, lleument, seguiria desplaçant-me cap a la cantonada més propera de la meua dreta, per emprendre el meu camí cap a tu.

—Si no ets al meu costat, la nostra sogra està totalment estesa, tal com l'estàs veient ara mateix i, com la mort, la felicitat és igual d'inservible en aquest estat. Sí. Mort i felicitat comparteixen el mateix estat. La totalitat i la lleialtat a una mateixa naturalesa! Mes, a mesura que la sogra s'escurça, i es venç amb els meus passos cap a la teua direcció, significa, amor meu...

Que hi ha vida!

Havent doblegat l'altra cantonada a l'altura d'aquest discurs, et trobaria a pocs metres de mi, amb la corda a més no torçar. Ho assenyalaria amb la mirada i comprendries, oh Evelyn!, que la distància ens separa, tan recta i pura com les constats vitals d'un malalt que acaba de morir.

—Què és, sinó, la mort? —et murmuraria amb el meu

alè esgarrapant la teua cànida galta—. L'absència d'allò més volgut.

I abans que em poguessis replicar la percepció que hauria extret sobre el nostre amor, t'hagués agafat la teua encara jovial i formosa cara per estavellar els meus llavis contra els teus. Haguéssim sortejat la noció d'espai i temps, i ni tan sols percebríem les siluetes de les flames ballar en la penombra de la volta. Acabariem en el sòl del pis inferior, a l'altura de la xemeneia, fins que la seua dilatada claredat fregués el teu tou i inviolable cos, despullat de tota peça, banyant-te aquesta enterament de coure, i a ella la seua lluminositat rebotaria contra les meues pupil·les, totalment obertes, esbalaïdes i incapaces de retenir aquella bellesa que inspira vertigen. Després et retiraria el cabell enlluernador, que ben segur estaria retorçant-se en l'aire, però tan polidament forjat com si cada cabell hagués estat fet per Aracne, la mateixa a qui desafià Atenea; i el teu sospir el faria meu, i apropiaria de nou aquells llavis que tan sols tu coneixes, ara ja deteriorats pel seu perllongat ús d'aquella nit sense lluna, per ofegar-los en la pura i llisa pell de la teua enrogida galta.

Oh Evelyn! De la meua insaciabilitat, que em produeixen els lòbuls de les teues orelles, que t'encantava ja a Viena, provocaria que les teues parpelles cedissin lleugerament com si, de sobte, les pestanyes pesassin el doble, escapant-se i nomenant als quatre vents al mateix Déu de qui fins llavors sempre havies renegat. Sota el llençol dels meus amanyacs, aprofitant la violació dels teus sentits, fregaria els teus nivis pits que, com muntanyes verges, sobresurten per la profunda vall que neix al teu melic i, entre les teues cames, callat i observant tota l'escena que, com el llop que udola a la lluna plena de mitjanit, jo li cant a ella amb aquestes paraules de rubor i admiració.

I sense pretendre descobrir què ocorria més enllà d'aquelles sòrdides quatre parets, arribaria el moment que, procedent de l'est, subtilment trencant el cel amb el primer fes de l'alba, veuríem fugir les ombres que esperaven darrere els cims de les nombroses muntanyes, relliscant per les seues faldilles fins que les acabàssim per veure-les morir a la llunyania.

I jo, enterament insomne i desfet en llàgrimes, ressonant encara les teues últimes paraules atrapades en les meues oïdes, t'observaria en la mesura en què es pugui distingir la teua figura sense vida jaient a través de la font incandescent i salífera de les meues llàgrimes.

De l'èxit que, merescudament, vares obtenir amb l'aposta, vaig aconseguir anys després el reconeixement que sempre havia anhelat a partir dels versos que s'escamparen i que em vares lliurar en esvaïr-se a trossos la teua ànima. I que s'adheriren per tota la meua pell, com pol·len en els primers dies de primavera, en estrènyer-te contra el meu pit, pronunciant mil vegades el teu nom per tots els racons de l'estança i pensant, al mateix temps, que, tal vegada, mai havies marxat del meu costat.

Fora, setembre m'estava esperant.

BORJA MOYA CASTILLO ■